

Womanity (een fragment)

Door: Coen Cornelis

Een stuk voor drie vrouwen en een mannenstem.

Eerste akte

BOS

Geen enkel mens bevindt zich in het donker van dit bos
Slechts de vrouw is hier, geen mens is zij maar vrouw.
Voor altijd wil ik haar opbergen in mijn knokige schaduwen van mannelijke fantasie
Achter tralies van takken waarin geen uitgang vindbaar is
Afgesloten en afgescheiden van het menselijk ras.
Veilig opgeborgen in het domein van de kronkelende kruiper, iedereen is bang.

VROUWEN

O nee het is de kruiper, de wortel, de slang met de vieze lange staart.

BOS

Ik zal ze veilig opgeborgen houden, tussen mijn donkerheid, veilig voor de buitenwereld is mijn verantwoordelijkheid. Ik het donkerst van bos, ik de schepper van mijn vrouwvormelijke fantasie.
Geen palmbomen oase van werkelijke afspiegeling, maar een fata morgastische dagdroom.

VROUWEN

Wij haten jou. Wij hekelen en haten dit vies uitgestrekt bos waaruit slechts rotting opstijgt op nevels van verzonnen lust. Je maakt ons kotsmisselijk, maar we kunnen niet anders dan liefkozen omdat we geketend zijn aan marionettendraden die ons dwingen tot de vrouwelijke harem dansende schoonheid in pure dienstbaarheid, altijd bang

BOS

Voor mijn kruiperigheid in eigendunk, geen hiel heb ik aan mijn schepselen geschonken, slechts hak, een naald zo dun dat ze kleine gaatjes prikken in mijn lichaam van bosgrond waar bloedend snel mijn hars naartoe komt kruipen.

VROUW 1

Ik de eerste vrouw, verschrikkelijk geschapen in zijn mismaakt en ongenueanceerd evenbeeld, de eersteling van vrouwelijkheid, kom en bekijk mij met ogen, rood aangelopen en trillend door mijn omcirkelde bewegingen, mijn zachtheid is gecompliceerd, mijn zelfhaat is mijn zachtste eigenschap. Wat ben ik dan voor vrouw, slechts fantasie, slechts schepsel van dit kwalijke bos, dit verdorven en rottende hout waarin ik als nimf mijn lichtheid moet bewijzen. Zie mijn innerlijke zelfverachting in een omhulsel van zwierige doeken in de wind of ben ik een geest. Kan iemand mij bevrijden uit dit eeuwige innerlijke gedraal, of ben ik daarvoor bedoelt om genuanceerd te verdwalen, in krullen denkend en zinkend in een wirwar van benen en ogen en zwakheid. Ik heb geen botten in mijn lijf ik heb alleen maar vrouwenvlees, achter huid van strakgespannen spier, wier als haar en adem van ijs en suiker. Water is mijn blik, drink uit mijn woorden, ik zal ze vergiftigen, mijn stille opstand, mijn gesproken venijn.

BOS

En zo zijn er wel meer in dit domein van wortelwurgende verstikking, vlees in drie smaken. Een korter zicht kon ik niet bedenken en de tweede van mijn schepselen is nog dommer dan de eerste.

VROUW 2

Wie ik, moet ik nu iets zeggen? Ik weet niet veel, ik ben slechts hier zonder echt te begrijpen en blond ben ik ook trouwens. Dom zeggen ze maar ik ben in ieder geval mooi en lief en onwetend. Wat kan mij het schelen als ik niet weet van hoe de wereld is en wat er buiten dit bos te vinden is. Mag ik voelen? Ik wil niet veel, alleen juwelen om mijn lichaam te versieren, mag dat? Of is dat slecht? Domme vragen van een dom meisje. Ik wil graag beschreven worden als een weerloos schepsel. Ik ben de ideale vrouw zeggen ze. Ik krijg vaak de kruipers op loerende afstand, maar dat is mijn kwaliteit, een achteloos negeren en toelaten en wat moet ik anders met het gat dat ik ben, ik heb behoefte aan vulling van mijn onwetendheid, ik kan niet zonder de takken en kruipende schepselen van blokdenkende man als mijn gevoelens te fladderig zijn. Kom en gooi me tegen de bast van een boom en leer me wat mijn positie is. Dan zal ik met onwetende knipperende ogen en zacht uitgesproken woorden van verbazing over de kennis van man liggen bijkomen, zo ontzettend moe, onder de wol dan maar. Toedelo.

VROUW 1

Ik geloof niet dat dit de enige plek is. Kan ik mezelf niet ontworstelen uit de platheid van mijn verleidelijk verderf. Ik haat al de kruipers van boomwortels die zich langs mijn been omhoog werken, ik haat je en mezelf in jouw evenbeeld, laat me het uitschreeuwen, kom en verzet in werkelijk menszijnd besef, ik ben meer dan vrouw, ik ben mens ook.

BOS

Zwijg en ken de regels uit mijn beukdoorgroefde stem. Wie is je pappie?

VROUW 1

Nee, laat me.

BOS

Wie is je pappie.

VROUW 1

Hou op, alsjeblieft.

BOS

Wie is je pappie zeg ik.

VROUW 1

Jij bent het. Vervloekt en vierkant stuk housterig en harig stuk mannelijk overwicht.

BOS

Geenzins, nooit en niet ben ik slechts je pappie en je weet het. Dus wie mijn bosnimf is de wereld, is de waarheid, is je pappie.

VROUW 1

Nee, dood me zeg ik.

BOS

En ik zeg, wie is je pappie en antwoord klein poezelig wezen van mijn fantasie.

VROUW 1

Iedereen is mijn pappie, iedereen die wil is mijn pappie, ik ben open en gebroken en ruik lekker en er is niets van waarde in mij. Kom en film mij super goed uitgelicht en opgemaakt en digitaal

geremasterd in media uitgekauwde beeldculturele rolpatronen in patriarchale traditie gestructureerde mechanismes, waarin ik de huismoeder en hulpje en schoonmaakster en non ben in zuivere witte kleden. Laat me de palmladeren wapperen naar troon van mannelijke kleinzerigheid, ik zal je blauwe plekken met zalfjes insmeren en je stijve, je ontzettend, na een dag houthakken, ontzettend stijve rug masseren, neem me op in bast van strak gestructureerde verwachtingen. Dit is de hel, ik voel het onder mijn huid, dit is de hel.

BOS

Laat de onderdrukking nog even bestaan vrouw, we hebben nog juist het derde vrouwfantasierijke leven aan ons oog en oor te openbaren. Dit is het derde geslacht en jong en nog reeds naar de slachtbank te leiden.

VROUW 3

Maar wie is dan de verzetsstrijder van ons drieën als ik ook al voortvloei uit de wil van een man.

BOS

Nog niet zeg ik, laat me nou in mijn droom, nog niet overspoeld worden door drie golven feminine gelijkwaardigheid en dat ieder volkomen tot zijn recht komt, en dat er misschien wel op mij neergekeken wordt of zal ik dan geaccepteerd worden in mijn kruiperigheid, is een gedachte voor later. Kijk nou wat je doet, nu zitten we weer in het denken, ik wil helemaal niet denken, kijk nou wat je mij laat doen, kijk nou hoe je mij dwingt jouw te laten spreken zodat ik mezelf weer beter voel.

VROUW 3

Ik kan er niet omheen mezelf te horen praten. Ik zeg blijkbaar dat ik gehuld in schooluniform mijn kennis nog uit schoolboeken haal en dromend nog zonder make-up en onaangeroerd vlees ben en de manieren van volgroeide vrouwelijke bewustzijns methoden nog niet geleerd heb en ook niet de instructievideo's, maar al wel de dromen van de kruipende wortel en mijn ondeugendheid die op hopen en willen staat ingesteld. Ik de voeldierlijke, nog niet geheel vrouw geworden, maar alvast hopen op het zoet van mannen, mijn droom van prins en ik die wil zondigen tot ik barst. Ik ben te erg en ruik de staarten van duivels, maar weetje, ik ben dus zeg maar zinnelijk en verwelkom het kruipende genot dat ik nog niet ken, laat me niet alleen achter met mijn verlangen, het spijt me, ik ben slecht, ik weet het.

VROUWEN (elkaar afwisselend, soms stukjes samen)

Maar sta dan op en laten we ons verzetten met heilige innerlijk schelle kreten. Ruk bos uit grond en knak wortels die binnen willen dringen, kom en ontwortel ons, laat ons de menselijkheid ontdekken, verzet ons in wegrennende harpij schreeuwende werkelijkheden. Wij knakken botten van takken en luisteren niet langer naar het droevig zingen van onze gehoorzaamheid. Wij accepteren niet langer een vader, een fantaserend smerig donker bos, door schande van schaduwen omsloten. Werp af al onze vrouwelijkheid, laten wij mens zijn, ongeaard, zonder wortel of geslacht, wij willen niet geslacht, wij willen leven. Slechts de menselijke volwaardigheid daar offeren wij gaarne onze uiterlijke kenmerken en onze innerlijke genuanceerdheid voor op. Laat ons mensen zijn, menselijke wezens in oorsprong vergeten gruisigheid. Beter een Sovjet-Unie waar de seksualiteit het opium voor het volk is dan de hel. Wij worden grijze in overal geklede norske mensen, die zelf keuzes maken. Niet langer een bos als grond, maar een parkeerplaats van de industriële uitgestrekte woestijn van onverschilligheid.

VROUW 2

En ik zal slim worden en gevat en niet langer onwetend, de nuances van het intellect leren kennen.

VROUW 3

Ik leg af het gewillig vlees en lust zal as zijn in mijn mond.

VROUW 1

Niet langer draag ik vederkleed en poeder maar hoekige botten, klompen aan voeten.

VROUW 2

Mijn haar verf ik naar een onopvallend soort bruin, ik knip mijn wimpers af.

VROUW 1

Ik zal de rimpels van mijn innerlijke complexiteit gladstrijken tot een kleed in simpele primaire kleuren.

VROUW 3

Geen onschuld in mijn handen zal er zijn maar een puppy die ik uit praktische overwegingen en onbewogen de nek omdraai.

VROUW 1

Schichtig duwen we onze borsten terug ons lichaam in, als er maar niemand is die merkt hoeveel smaak wij onder de vermomming van een zoutloos uiterlijk verbergen.

VROUWEN

Ze zouden smelten, ze zouden uit angst voor hun eigen kwetsbaarheid onze lichamen onder gewapend beton verbergen.

(stilte)

VROUW 2

(voorzichtig) Zou het niet zo kunnen zijn dat er ook een andere werkelijkheid bestaat? Misschien iets anders dan variaties op de hel?

...

Uit: *Womanity*, een stuk voor drie vrouwen en een mannenstem, door Coen Cornelis. Geschreven voor Ilmer Roosendaal en het Boslab 2017.